

saaledes, idet der jo dog er en Mulighed for, at der ved den offentlige Udbydelse kunde faas nogle flere Skillinger ind for Statskassen, hvilket har været det eneste Bestemmende ved denne Sag, eller, hvis det ikke er Tilfældet, hvis der ved den offentlige Udbydelse bliver budt Mindre, at der da vil foreligge en Slags Tilfjendegivelse deri af, at Burberingssummen, paa hvilken den høitærede Minister tidligere har holdt stærkt, er sat for høit. Altsaa, det Spørgsmaal, jeg ønsker besvaret, er dette, om den nye Bortforpagtning skal foregaa efter offentlig Udbydelse eller underhaanden til den nuværende Forpagter.

Finantsministeren (Estrup): Jeg skal derpaa svare, at medens jeg erkjender, at det i Reglen vil være heldigst at forsøge Bortforpagtning af Statsejendomme ligesaa vel som Salg af saadanne ved Auktion, forekommer det mig, at der i det her foreliggende Tilfælde er meget bestemte Grunde til ikke at forsøge en Bortauktionering. En meget afgjørende Grund for mig er den, at jeg ikke vil kunne fastholde det Bud, jeg nu har, paa ubestemt Tid. En anden og ikke mindre vigtig Grund for mig er den, at det forekommer mig at fremgaa af hele Forhandlingen om denne Sag, at det, man ønsker, er, at Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Salg under de forskellige Former udsættes, og at man saalænge, indtil det sker, søger at indvinde en passende Rente af Eiendommens Værdi. Det forekommer mig at være lidet sandsynligt, at man ligeoverfor den nye Forpagter vilde i samme Grad som ligeoverfor den ældre, hvor der jo kun er Tale om en Forlængelse af Forpagtningen, kunne undgaa at komme ind paa Spørgsmaalet om Forbedringer med Dpofftelser fra Statskassens Side i forskellige Retninger, og hvorved Spørgsmaalet om den endelige Disposition over Eiendommen vilde blive delvis præjudiceret. Med andre Ord, medens man ligeoverfor den nuværende Forpagter, som fuldt ud kjender Gaarden med Bygningerne i hele dens Bestaffenhed, ialtfald med temmelig stor Sikkerhed kan gaa ud fra, at der ud over det absolut Nødvendige til at holde Bygninger m. m., til idethele at holde Statsejendommen vedlige, som den er, ikke vil blive krævet Noget, tror jeg ikke, man paa nogen Maade vilde kunne gaa ud fra samme Forudsætning lige overfor den nye Forpagter, der kunde have ladet sig friste til at gjøre et Bud paa Forpagtningen, som var høiere, end den efter min Mening til Eiendommens Værdi fuldt svarende Forpagtningsafgift, der hidtil har været svaret. Det er altsaa min Mening, og som jeg heller ikke tror, man har kunnet tage feil af under den foregaaende Forhandling, nu at ville benytte Loven saaledes, at Forpagtningen uden videre forlænges for den nuværende Forpagter, og jeg tror, at det i Virkeligheden ikke blot vil være i Statskassens Interesse, at dette sker, men det

forekommer mig ogsaa at maatte være det, der passer bedst for de Herrer, som ønske, at Spørgsmaalet om Dispositionen over Faurholm skal staa frem paany om tolv Aar, eller naar Forpagtningen er ude, paa samme Maade som det nu staaar.

Berg: Ja, deri tror jeg den meget ærede Minister har Ret, at, hvis Gaarden skulde offentlig udbydes til Forpagtning og mulig overtages af en ny Forpagter, da vilde denne tage Hensyn til, at Bygningerne ere i den Tilstand, hvori de ere, og derfor stille Fordringer, som maatte foranlebigge enten et Nebslag i Forpagtningsafgiften, forsaavidt Afstillet af det, der skulde gjøres ved Bygningerne, ved Forpagtningskontrakten kunde komme til at paahvile den nye Forpagter, eller ogsaa paa anden Maade et Nebslag i Indtægten for Staten, nemlig forsaavidt Staten da ved den nye Kontrakt ikke vilde kunne opretholde sine Forpligtelser ligeoverfor Bygningerne med blot de 282 Kr. om Aaret. Men i begge disse Tilfælde viser det sig jo, at den kalkulerede Rjebelsum af 600,000 Kr. — en Kapitalisering af de 24,000 Kr. aarlig Indtægt — er for høi, naar den nye Forpagtning, netop af Hensyn til Bygningernes Bestaffenhed, neppe vilde kunne andrage dette Beløb for Statskassen. Jeg skal imidlertid ikke komme nærmere ind derpaa, som Sagen for Diebliffet staaar. Efter de Dplysninger, vi nu have faaet af den høitærede Finantsminister, og som jeg vil indrømme stemme med, hvad man maatte forudsætte efter tidligere Forhandlinger, skal jeg ogsaa for mit Vedkommende sige, at, naar det angives som en væsentlig Grund til at lade Forpagtningen underhaanden fortsættes af den nuværende Forpagter, at saaledes kommer Staten ikke til at anvende Penge paa Bygningerne i den nye Forpagtningstid, som mulig ved en Realisation af Eiendommen, naar denne Tid var udløben, kunde være spildte — da ligger der altsaa deri fra Regeringens Side ialtfald ligesom en Slags Anerkjendelse af, at Forholdene mulig kunne være møbne til, naar den nye Forpagtningstid er udløben, at faae realiseret den Lånke, som Folkethingets Flertal har opstillet ved anden Behandling. Idet der saaledes ligger et Fingerpeg ogsaa i Regeringens Fremgangsmaade ved den nye Bortforpagtning, som de, der tage Arv efter os eller tage vor Lånke op til den Tid, kunne støtte sig til og saaledes yderligere søge at faae den Lånke realiseret, som nu ikke er stet Fyldest, skal jeg for mit Vedkommende heller ikke udtale mig videre om den Fremgangsmaade, her er viist. Kun skal jeg udtale det Ønske, at den høitærede Minister, selv om det maatte ske med en noget ringere Forpagtningsafgift — jeg tror, at han vilde faae haade dette Øhings og hele Rigsdagens Abfolution derfor — vilde, hvis det er muligt, vælge et kortere Tidsrum end 12 Aar. Jeg skal til Slut-